

čini nabavljene kurjave na 25.947 din, z indeksom 188 so povečani stroški za PTT na 15.523 din (tu moramo omeniti, da se preko muzejskega telefona opravlja velik del razgovorov Občinske kulturne skupnosti. Muzejskega društva in Groharjeve slikarske kolonije), potni stroški so v letu 1975 znašali 11.132 din in je indeks povečanja 118 (od šestih redno zaposlenih se jih polovica vozi: dva iz Ljubljane in eden iz Žabnice), za topli obrok je muzej izdal 15.500 din, za razna popravila vitrin in zaščitnih sten ter letno popravilo in pregled strehe smo izdali okoli 55.000 din, za nabavo strokovnih knjig, torej za take, ki jih ne moremo dobiti v zamenjavo za Loške razglede, pa 19.114 din.

Stavba in vzdrževanje

V letu 1975 smo s pomočjo Občinske kulturne skupnosti končno le prišli do finančnih sredstev za nova okna. Skoraj vse grajsko poslopje ima povsem dotrajana okna in še ta so enojna, ki nič ne ščitijo pred mrazom. Ze več let je muzej skušal na razne načine dobiti sredstva za nova okna, a šele v letu 1975 je kulturna skupnost kot posebna sredstva izdvojila 200.000 din za izdelavo in vzida-

vo novih oken. Muzej je sklenil pogodbo s Poklicno lesno ind. šolo, ki je prevzela izdelavo oken. Prvih 24 kompletov je vzdalo podjetje Universal iz Ivančine gorice, ostala okna, a še vedno ne vsa potrebna, pa so bila izdelana šele v decembru 1975 in jih ni bilo mogoče vzdati.

Poleg vzdave oken je bilo v muzeju preurejenih nekaj sob bivše pisarne, kamor bo nameščena zbirka o ljudski umetnosti.

Opravljen je bil letni spomladanski in jesenski pregled strehe s čiščenjem žlebov in žlot ter krpanjem večjih lukenj in z zamenjavo potolčene strešne opeke.

Vsa ta dela so za grad nujno potrebna in bremenijo Loški muzej, ki pa še vedno ni iz SLP sprejel gradu v svoje upravljanje. Vzdrževanje tako velike stavbe je preveliko breme za ustanovo, posebej še, če poudarimo, da bo v letu 1976 nujno potrebno popravilo ali celo nova strelododna napeljava. Vsaj za zunanje obzidje je bilo v letu 1975 dogovorjeno, da bo deloma financirano popravilo v letu 1976 iz sredstev odbora za Izseljeniški piknik.

Opomba: To poročilo je bilo sestavljeno na podlagi poročil za leto 1975, ki so jih pripravili strokovni delavci Loškega muzeja.

Andrej Pavlovec

MUZEJSKI IZLETI

V letu 1976 so bili za člane Muzejskega društva trije izleti, vsi trije enodnevniki. Prvega izleta se je udeležilo 34, drugega 40, tretjega 39 članov. Večina udeležencev je že kar stalnih in grede na vsak razpisani izlet, navadno pa vsakič koga zamenja kak nov član.

Prvi izlet 15. junija je bil namenjen spoznavanju Kozjanskega in Zasavja. Čez Trojane, skozi Celje, Štore in Sentjur smo zavili pod Rifnikom na kozjansko ozemlje. Iz Lesična, ki je znatno prekosil sosednji Pilštanj, smo krenili ob severnem vnožju Bohorja na cesto proti Planini in dosegli vas Zágorje, da smo si ogledali enega najpomembnejših kulturnih spomenikov na Kozjanskem — mogočno cerkev, ki je ustanova celjskih grofov in so jo podpirali Attemsi, da je vsa bogato okrašena z baročnim štukom, freskami, slikami in kipi. Ustavili smo se v Kozjem, kjer stoji na trgu spomenik 1500 žrtvam nemške okupacije. Skozi Podsredo in Brestanico smo se pripeljali v Krško in se sprehodili po mestu do

Valvasorjeve hiše in spomenika. Končni naš cilj so bile Čateške Toplice. Po prijetnem kopanju v topli vodi se nam je na tem izletu, ki je bil že triništrideseti po evidenci od leta 1958 naprej, pripetila prva nezgoda. Tik pred nameravanim odhodom si je tovarišica Minka Friškoveča zlomila nogo v kolku. Po zdravniškem pregledu so jo odpeljali v bolnico v Brežice, kjer so jo rentgenizirali in nato z rešilnim avtom odpremili na klinični center v Ljubljano, mi pa smo se pretreseni od te nesreče vrnili v Loko.

Drugi izlet 27. avgusta smo usmerili na slovensko Koroško. Po vožnji čez Ljubelj in po Rožu smo se za kratko ustavili v Rožéku in ob Baškem jezeru. Skozi Beljak smo krenili na alpsko cesto na Dobrač. Ustavili smo se za pogled z Rdeče stene, od koder se je leta 1348 ob potresu vsul podor v Ziljsko dolino in jo zajezil. Daljši postanek smo imeli na Beljaški planini, kjer je postaja žičnice za na vrh Dobrača. Pod nami je ležala Ziljska dolina, nam nasproti zahodni ko-

Pri Baškem jezeru. (Foto Fr. Planina)

nec Karavank s Kepo in Pečjo ter začetek Karnijskih Alp. Beljak smo si ogledali po povratku z Dobrača, nato pa smo se peljali po vsem slovenskem delu Ziljske doline do Smohorja in nazaj čez Koren domov. Že pred prihodom v Rož je vodnik podal pregled o zgodovini koroških Slovencev, o njihovih kulturnih in političnih delavcih in njihovem sedanjem položaju, med vožnjo po Koroškem pa je opozarjal na pokrajinske in kulturne značilnosti vsakega posameznega kraja v Rožu in Ziljski dolini.

Cilj tretjega izleta 14. septembra je bil vzhodni del Beneške Slovenije. Na vožnji po avtocesti od Vrhnike do Razdrtega je vodnik razložil preteklost beneških Slovencev in njihov sedanji politični in kulturni položaj. Med vožnjo po Vipavskem smo obnovili znanje o posebnostih Vipavske doline, Vipavskih in Goriških gričev. Kratek postanek smo imeli v Ajdovščini, daljšega na meji pri Rdeči hiši. Medtem je pričelo deževati. Imeli smo namen ustaviti se v Gorici, a dež je tako lil, da ni kazalo izstopati. Naliv je bil vedno hujši. Iz kanalov je bruhala voda, iz obcestnih jarkov in iz potočnih strug se je voda zlivala na cesto. Ko je avtobus bredel rdečerjavo vodo, ki je

preplavljala cesto in ulice v Krminu, je voda vdrla v avtobus na spodnjo stopnico. V Čedad smo prispeli, ko je le še rosilo. Ogledali smo si Hudičev most, pod katerim je drla zelo narasla Nadiža. Obiskali smo iz rimskih in langobardskih kamnov zgrajeno cerkvico Tempieito, nismo pa mogli v muzejsko zbirko stolnice in v muzej, ki ga po majskem potresu obnavljajo. Med vožnjo na Staro goro je tu in tam že posijalo sonce. Kar lep je bil razgled na Furlansko nižino, na dolino Nadiže in hribovje ob njej, kjer so raztresene vasi beneških Slovencev, na drugi strani pa na dolino mejne Idrije, na Korado vrh Goriških brd in na hribovje proti Kolovratu, ki proti Italiji kaže eno samo vasico. Matajur in Mija sta imela vrhove pokrite z oblaki, Alp ni bilo videti. Nato smo se ustavili v Šent Petru ob Nadiži — Špetru Slovenov, kjer še govorijo slovensko. Mimo Lipe s starodavno cerkvico smo se po asfaltirani cesti skozi Tarčet pripeljali v Landar in obiskali znamenito Landarsko jamo, v kateri je naš davni rojak Andrej iz Loke leta 1477 sezidal prezbiterij jamske cerkve. Nato smo se ustavili v Lazah in se na pokopališču poklonili spominu Antona Kufola, ki ga je Bevk opisal v povesti o

V Zágorju na Kozjanskem. (Foto Fr. Planina)

kaplanu Cedermacu. Vodnik je prebral njegov življenjepis, na grob smo postavili šopek rdečih nageljnov, prižgali svečo in zapeli Gozdič je že zelen. V vasi smo govorili z domačini, seveda po slovensko, in jim poklonili nekaj slovenskih leposlovnih knjig. Naslednji dan smo večkrat doma pomislili, kako neki so pre-

stali potres, ki jih je prizadel nekaj ur po našem obisku. Na mejnem prehodu pri Robiču smo se vrnili v Jugoslavijo in se po obvozih peljali skozi od prejšnjega potresa poškodovana Kobarid in Tolmin, dalje po Baški dolini, čez Petrovo brdo in po Selški dolini domov.

France Planina

OBCNI ZBOR MUZEJSKEGA DRUŠTVA V ŠKOFJI LOKI

Občni zbor društva je bil 31. maja 1976 v galeriji Loškega muzeja na gradu. Občnega zbora se je udeležilo 98 članov in gostje ter predstavniki družbenopolitičnih organizacij.

Predsednik društva Zdravko Krvina je pozdravil navzoče člane, goste in predstavnike ter še posebej častna člana dr. Pavleta Blaznika in prof. Franceta Planino. V krajšem nagovoru se je spomnil umrlih članov društva, od katerih se je društvo poslovilo v času od zadnjega občnega zbora v maju 1974.

Nato je predsednik nadaljeval občni zbor z izvolitvijo delovnega predsedstva, ki je bilo soglasno sprejeto v sestavi: dr.

Branko Berčič kot delovni predsednik in kot člana Blaž Gortnar in Alfonz Zajec. Dr. Berčič je sporočil, da bo zapisnik pisal Andrej Pavlovec ter predlagal za overovatelja zapisnika inž. Rajka Branka in Zorko Šubič. Sledil je predlog dnevnega reda, ki je bil sprejet. Sledila so poročila o delu društva.

Poročilo predsednika

(Poroča Zdravko Krvina)

Oceniti delovanje Muzejskega društva v zadnji mandatni dobi ni lahko opravilo še posebej zato ne, ker sta pred to mandatno dobo bili dve izjemno pomembni